

LA CAMPANA DE GRACIA.

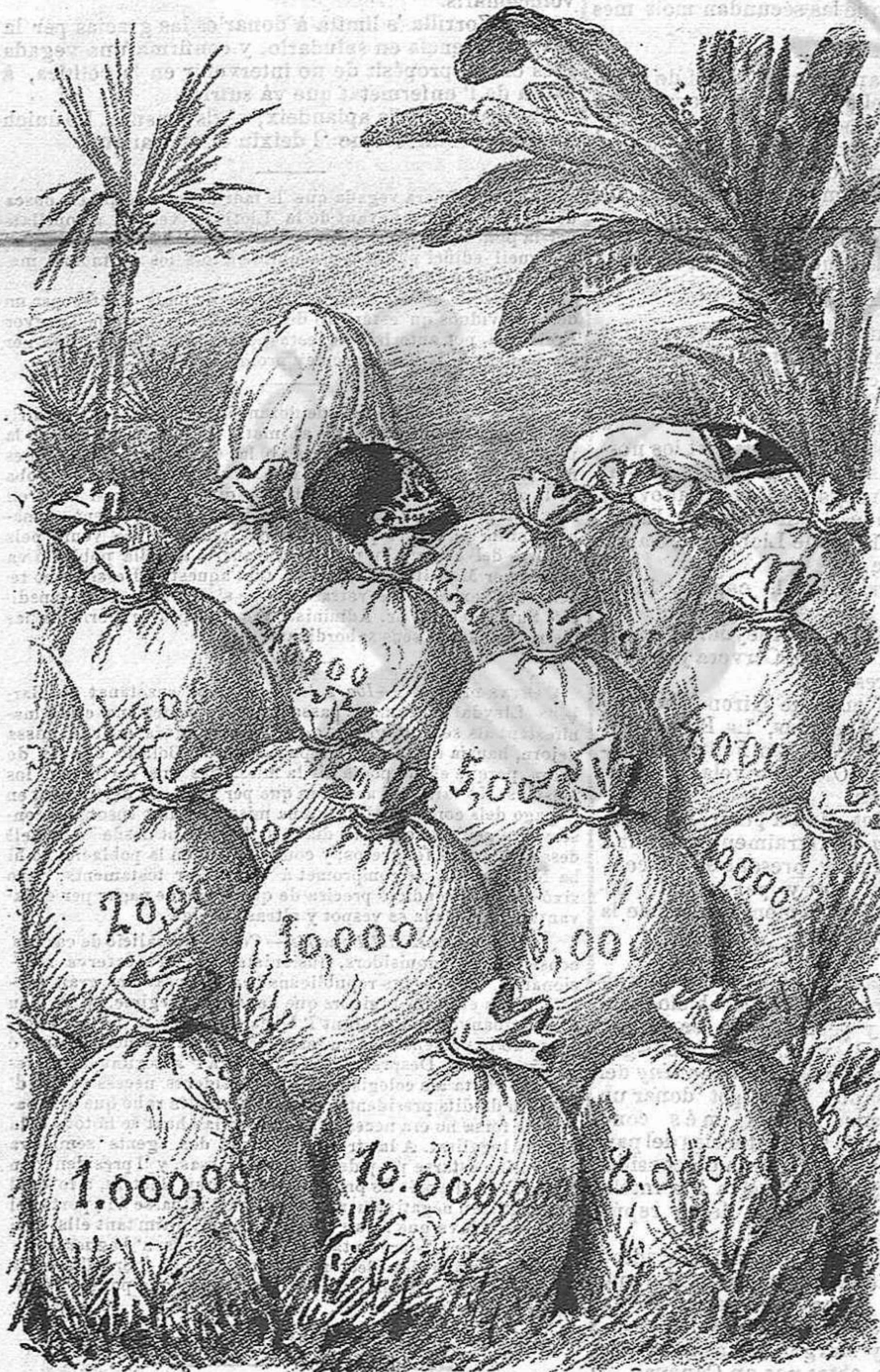
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Numeros aforassats: 10 centims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA SITUACIÓ DE CUBA

Lo que 's veu y lo que no 's veu.

LA VERITAT PURA

NCARE que 'l divino Vallés, com vá anomenarlo en Menendez Pallarés, vaja dir que qui presidía el meeting del Teatro del Circo no era ell, ni 'l partit federal, ni 'l partit progressista, sino el alma de la revolució, a mi ningú 'm treu del cap que qui realment vá presidirlo sigué l' *ánima maquiavélica dels partits de la restauració.*

En tots los actes de la vida, menos s'ha de mirar qui 'ls executa que qui se 'n aprofita. Y 'l meeting del dissapte vá ferse á benefici exclusiu del partit conservador. Benefici immediat, en quant descartava de las urnas als elements republicans que constituheixen la inmensa majoria del poble de Barcelona, ab gran satisfacció dels tupinares monárquichs y dels seus auxiliars y co-participes, que van atrapar la breva, sense necessitat de tenir que afanyarla. Y lo qu' es mes dolorós encare, benefici gran pera 'l porvenir, en quant las tendencias suicidas predominants en lo citat meeting representan un nou cop de mitja-luna destinat á acabar de trinxar al partit republicá, ara mes que may necessitat de unió, y ara mes que may dividit y esmicolat.

Ab gust me faria cárrech de tots y cada un dels discursos que 's pronuncien, si tinguessen algún fondo digne de discussió. Pero en ells abunda més la fullaraca populatzera que 'l sentit comú; las frasses sinbombants, que 'ls arguments basats en la reflexió serena. Fins creyent en la bona fé de la majoria dels que van parlar, crech necessari deixar passar algún temps perque ells mateixos se contestin. Qui tira á terra y destrúeix tot un procediment de combat dintre dels medis legals, per proclamar la unió revolucionaria, vé obligat á posar immediatament en planta 'ls seus projectes. Quedém, donchs, esperant la revolució que ells han de fer ó de intentar siquiera. No podém creure que l' única conseqüencia del meeting del dissapte, siga la serenata del dilluns, perque llavors els mateixos que ab més afany aplaudian los conceptes atrevits dels oradors, haurian de regoneixer ab gran tristesa que tot se 'n *havia anat en música.*

La política del retraiment es una herencia del vell partit progressista, quan aspirava á tornar en lo poder y no li deixavan arribar de cap manera. Era aquell un partit constitucional qu' estava en joch. Abstenirse de tota funció legal equivalia á separar del carro de la monarquía una de las dos rodas, deixantlo en condicions de no poder marxar.

Pero 'l partit republicá, partit anti-dinástich, no 's troba en aquest cas: lo carro de las instituciones descansa avuy mes ó menos ben sentat sobre las rodas del partit conservador y del partit fusionista y aixís fá vint anys que marxa. Que 'ls republicans que podriam crearli grans obstacles y ferli experimentar terribles sotrachs agitant l' opinió y fentli guar tota representació pública en las elecciones, ens apartém del seu camí, millor per ells; un obstacle menos. Al enemich que fuig, un pont de plata.

Que ab la revolució 'l farém volcar—pretenen alguns ilusos—Esperémnos. Pero esperémnos sentats. Ni 'ls que la proclaman, ni 'ls que la predicen hi creuhen, ni 'ls monárquichs la temen. Pera la revolució falta avuy, esperit públich y faltan sobre tot elements materials. No 's fa una revolució ab meetings, discursos y serenatas. No 's prepara fugint dels debers democrátichs ni de las lluytas dels comicis, sols perque 'ls nostres enemichs fan trampas. ¿No sabéu derrotar á una cáfila de trampistas y voléu destruhir per la forsa tot un estat de cosas que disposa de tan formidables elements de resistencia? ¡Quina irrisió y quanta imbecilitat!

Los partidaris de las supremas resoluciones alegan també en abono del retraiment sistemátich la facilitat ab que 'ls que van á las corporaciones públicas, se poden corrompre. Apartantnos—diuhen—de tota corporació popular, fugirém de la corrupció. Aquí tenen en certa manera una reproducció del argument que fan certs esperits místichs y pusilánimes en abono de las ordres

monásticas.—Lo mon diuhen, es un parany, plé de perills y de maldats: fugimne, tanquémnos en un convent: salvém l' animeta.

¡Y aquests homes sense virtut per resistir las malas tentacions de la concupiscencia y sense virilitat per afrontarlas, prenen fer donar un cap-girell a la nació per medi dels procediments revolucionaris!... Si tals contrasentits no inspiren llástima, la veritat, farien riure.

Los moviments revolucionaris mes que discursos, necessitan actes; mes que oradors, homes de acció. Jo passo en revista als oradors del meeting del dissapte, y dels que coneix puch dir rotundament, que no n' hi ha un que en la séva falla de serveys revolucionaris pugui ostentar mérits que li donguin dret a adornarse ni tan siquiera ab los galóns de cabo. Y parlo principalment del divino Vallés, president del meeting. Al any 69, quan encare no era divino, sino ajudant del batalló de la Estrella, ningú va véureli la cara y es fama que al sonar los primers tiros, en los barris del carrer de Ponent, va entaforarse com un conill dintre del cau.

¿A qué, donchs, si no s' ha nascut per aquestas cosas, alardejar de revolucionarisme, y enjegar en mitj de un meeting el alma de la revolució? ¿Qui pot creure en la sinceritat revolucionaria de un home que sempre ha sigut mes amant del espatech dels aplausos que del espatech dels tiros?

Totas las farsas son odiosas; pero mes que cap ho son aquellas que redundan en detriment de la formalitat, de la serietat y hasta de la existencia de un partit com lo republicá, de qual inexperiencia s' vé abusant de una manera tan burda. Si 'l Sr. Vallés y Ribot, que no ha tingut fins ara altra mira que la de convertir al partit en partida de alabarderos dels seus excessos oratoris, intenta com algú suposa erigirse en potencia davant per davant de 'n Pi y Margall, será precís que moderi las sévas impacencias. No qui mes se precipita arriba mes prompte al terme de las sévas ambicions.

Lo meeting del dissapte ja hem dit avants que s' havia fet a benefici exclusiu de la monarquia. Los que van aplaudir als oradors van contentarse ab una cosa tan liviana y fútil com son sempre las flors retóricas; en cambi 'ls monárquichs han recullit ja y continuaran recullint, los fruits polítichs de aquell acte.

Per probar lo que afirmém bastará un recort.

GOBERNABA EN CÁNOVAS QUAN VA VENIR EN SALMERÓN A BARCELONA AB L' INTENT D' EMPENDRE UNA CAMPANYA ELECTORAL EN LO DISTRICTE DE LAS AFORAS. LAS NUMEROSAS MASSES REPUBLICANAS QUE VAN ANARLO A REBRE VAN SER DISPERSADAS A TIROS Y A COPS DE SABRE. LO GOVERN DAVANT DE AQUELLA ESPECTATIVA DE oposició legal, va perdre 'l tino.

GOBERNA AVUY EL MATEIX CÁNOVAS, Y AL TRACTARSE DEL RETRAHIMENT ELECTORAL Y DE PROCLAMAR UNA COSA TAN TREMBUNDA, COM LA UNIÓN REVOLUCIONARIA, NO OPOSA CAP REPARO ALS CONCEPTES MES VIRULENTS DELS ORADORS DEL MEETING, Y CONCEDEIX BENEVOL LO SEU PERMÍS PER LA SERENATA DEL DILLUNS, QUE NO DEIXA DE SER UNA MANIFESTACIÓ NOCTURNA Y EN LA VIA PÚBLICA. L' atropello als partidaris de la legalitat y la serenata revolucionaria donada ab autorizació del govern han tingut per teatro la mateixa Rambla de Barcelona.

Aixó vol dir que tant com exaspera als monárquichs la llyueta legal empresa per un partit resolt a conseguir lo triunfo dels seus candidats, els té sense cuidado la revolució predicada pel divino Vallés. En l' elecció de 'n Salmerón hi sentian un perill, una gran contrarietat; en la unió revolucionaria una ventatja immensa, y un recreo musical.

Qui no ho veu aixis, es qu' está cego.

P. K.

Los monárquichs de la restauració van impulsar lo moviment socialista y hasta van alentar los desvaris anarquistas al sant y únich objecte de sostreure a las masses obreras de la direcció dels partits republicans.

No importa que després vayan venir disgustos y excessos en gran número. La maniobra havia produhit lo degut efecte. Va derramarse sanch es cert; ¿pero aixó que 'ls fá als sectaris de la monarquia?

De la mateixa manera fomentan avuy la saragata, la divisió y la discórdia, concedint totas las facilitats als partidaris del retraiment, proclamadors de l' unió revolucionaria y trituradors de l' unitat de acció del partit republicá.

¡Y encare diuhen que aquest impuls vé de abaix!... Pero ben considerat en certa manera tenen rahó 'ls que tal afirman: aquestas maniobras son molt baixas, y 'l nivell intelectual dels que las secundan molt mes baix encare.

Las eleccions a Madrit han sigut un padrí de ignominia. Conservadors y silvelistas no han reparat en medis per aniquilarse. Rondas d' electors de camama, detencions d' electors verdaders y per postres falsificacions d' actas: es a dir: un compendi y resum de totas las trampas, de totas las manyas y de totas las indignitats.

Ha arribat l' hora de que llops ab llops se mosseguin... ¿Y nosaltres insensats, no hem de fer res pera cassarlos?

Mentres a Barcelona, ciutat essencialment republicana, s' proclamava l' abstenció electoral, deixantse 'l camp lliure als tupinares conservadors, en las mes importants poblacions de Catalunya 'ls republicans anavan a las urnas y triunfavan.

En la provincia de Barcelona han alcansat los nostres amichs grans ventatjas en las següents poblacions: Badalona, Mataró, Arenys de Mar, Vilanova y Geltrú, Vilafranca del Panadés, San Pere de Ribas, San Sadurni de Noya, San Feliu de Llobregat, Tarrasa, Sabadell, Olesa, etc., etc.

En la provincia de Tarragona: la capital, Reus, Vendrell, Valls, Vilaseca y molts altres pobles.

En la de Lleyda: la capital, Tremp, Cervera y alguns altres.

Y en la de Girona: la capital, Figueras, La Bisbal, Palafrugell, San Feliu de Guixols, Olot, Banyolas y molts altres.

Tot aixó a pesar del meeting del retraiment celebrat a ciencia y presencia, ab consentiment y per recreo y benefici dels monárquichs de la restauració.

Las ideas sobre 'l retraiment exposadas ab eloqüencia y perfecte bon sentit per en Pi y Margall han sigut atropelladas en lo meeting del dissapte. No s' pot donar un desconeixement més complet de las tendencias del partit federal, ni una desconsideració mes ofensiva a la inteligencia preclara de un repúblic venerable.

En realitat los predicadors de las saragatas oratorias que res tenen que veure ab la verdadera revolució, entre en Pi y Margall y en Cánovas, han obtat per en Cánovas.

Y aixis com han fet una serenata revolucionaria ab permís de l' autoritat, es de creure que la revolució no la farán fins qu' en Cánovas els proveheiri del competent permís.

—¿Pero no 'ls admira—preguntan alguns—la numerosa concurrencia que vá assistir al meeting del dissapte y a la serenata del dilluns?

—No—responem nosaltres—no 'ns admira gota, porque a Barcelona hi ha gent per tot. Sols lo 5 per cent, a tot estirar, assisteixen al acte, tenint ab ell conformitat: lo 95 per cent restant hi van per recreo y afició als espectacles gratuits.

O sino que vinguin els prohoms de la República, desde en Pi y Margall a n' en Carvajal y en Salmerón; que vingan a sustentat en un altre meeting ideas diametralment oposadas a las vertidas pels partidaris del retraiment, y sino obtenen un triunfo ruidós, y deu vegadas superior al del divino Vallés, ja 'm deixó tallá 'l coll.

De no succehir aixis, quedaria clarament demostrat que a Barcelona s' hauria perdut no solzament el bon sentit, sino també 'l bon gust, y aixó no es veritat de cap manera.

A pretext de que havia revelat un secret de confessió, una senyora de Paris vá matar a un capellá de un tiro de revólver.

Y ara aquesta senyora, com es natural, tindrà un gran disgust.

Per evitar compromisos hi ha un medi qu' es molt segú: no anar may a confessarse ni dí 'ls secrets a ningú.

No es veritat, com alguns han fet corre, qu' en Ruiz Zorrilla haja escrit als disidents que s' han rebelat contra 'ls acorts de l' Assamblea republicana progressista, manifestantse partidari de l' abstenció electoral y del exclusivisme en l' us dels procediments revolucionaris.

Ruiz Zorrilla s' limita a donarlos las gracias per la séva deferencia en saludarlo, y confirma una vegada més el seu propósit de no intervenir en la política, a causa de l' enfermetat que vá sufrint.

En resum: ni 'ls aplaudeix, ni 'ls censura. Lo únich que 'ls vé a dir es que 'l deixin estar tranqüil.

No es la primera vegada que 'ls fadrins forners qu' en busca de feyna se situan davant de la Llotja se venhen atropellats per la policia en quant algú d' ells intenta atravesar lo pati de aquell edifici públich, assequible a tots los ciutadans, menos als indicats fadrins forners.

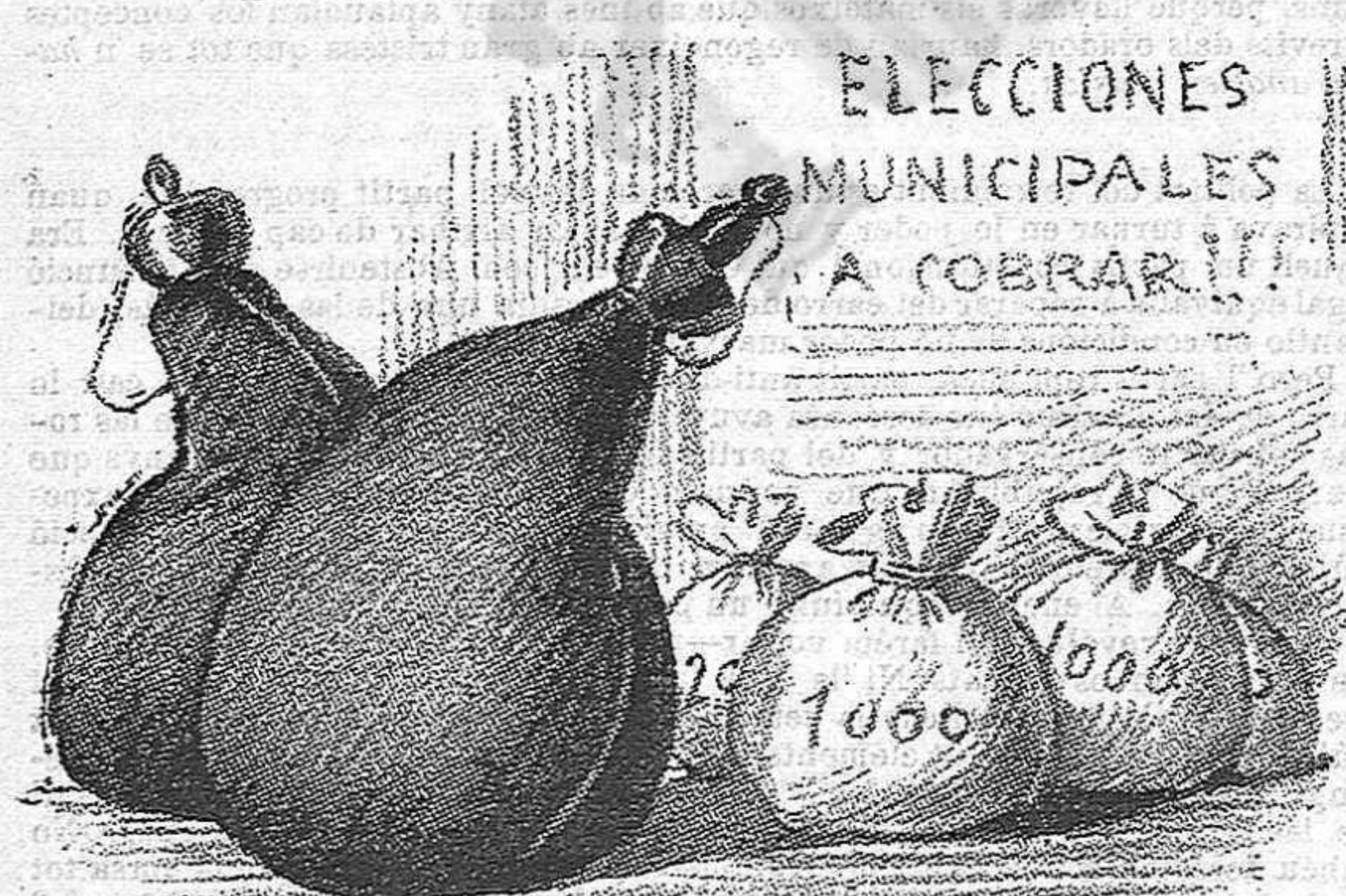
L' altre dia un d' ells signé objecte de mals tractes per un dels individus qu' están allí de plantón. Creyém que 'l senyor Freixa no pot autorisar aquestas extralimitacions, y que per consegüent hi posará un remey prompte y eficás.

Son molts las queixas que durant la senmana ens han dirigit els nostres corresponals ab motiu de no haver rebut ab la puntualitat deguda 'ls paquets ab las CAMPANAS. Tot aixó es fill del desgabell que distingeix al servey de correus. En proba de lo que dibem, aquí va un fet: lo paquet destinat al Vendrell no va arribar al seu destino fins a mitjans de la present senmana. Tenim en nostre poder la faixa, y com es de veure pels timbres del correu, lo paquet per anar a aquella població va passar per Madrit. Naturalment, fent aquestas dresseras no tenen res d' extrany los retrassos que s' observan en l' expedició. Spliquém al Sr. Administrador que procuri corregir las distraccions dels seus subordinats.

CARTAS DE FORA.—Ibars de Urgell.—L' ensotanat de Barbens (Lleyda) la senmana passada vá manar fer una crida manifestant als seus feligresos que 'l que volgués anar a missa dejorn, hauria de anarhi a la parroquia de Bolidó ó a la de Ibars, porque ell no podia dir la missa fins que arribessin los músichs. No falta qui assegura que per venjansa del augment en lo pago dels consums els treu una missa. Aquest ensotanat conserva un genit de cent mil diables. Tot sovint desde 'l cubell desafia als seus feligresos; y com siga qu' en la població no hi ha Notaria, ell se compromet a formalisar testaments; pero aixó sí, ab la condició precisa de que 'l han de pagar per endavant. Una vegada es vespat y altras formiga.

*** Vilafranca del Panadés.—Contra la coalició de carlins conservadors, inquisidors, fusionistas y demás caterva reaccionaria, 'ls elements republicans han alcansat una gran victoria. Déu eran los regidors que havian d' elegirse, y de deu n' han guanyat nou. Durant l' elecció tinguerem una gran sorpresa ab la presencia de un inspector de policia junt ab tres ó quatre agents. Després de presentarse a l' autoritat local, feren una visita als colegis per si 'ls presidents necessitavan d' ells. Un de dits presidents contestá ab molta rahó que l' aparato de forsa no era necessari en una vila ahont se fá tot ab la deguda legalitat. A las tres de la tarde dos agents semblava que volian estarse prop de una de las mesas, y 'l president don Isidro Rius, després de preguntarlos si eran electors, a lo qual respongueren negativament, els obligá a situarse a la porta del local. Semblava que feyan el sonso; pero al últim tant ells, com l' inspector que s' presentá poch rato després, s' hagueren de convencer, ab la lley electoral a la má, de que 'l Sr. Rius tenia rahó de sobras. De totas maneres lo viatge de la policia vá resultar completament inútil.

BATALLA ELECTORAL MADRILENYA

Endolas y mes endolas, botijas plenas de vl...

Tals son las candidaturas que van abundar allí.

LA FEYNA DE DON ARSENI A CUBA

«Tantas idas y venidas—tantas vueltas y revueltas—quiero amigo que me digas—¿son de alguna utilidad?»

«LOS PURITANOS»

Don Francisco, ja 'ls té tots aquí. En Silvela aixeca 'l cap, pega llambrada a la comitiva de nobles que s'han arreglerat al davant seu y procurant donar a la veu un tó solemne y aristocràtic, comensa:

—Marquesos, condesos, baronesos: No hi ha cap necessitat de perdre 'l temps en arengas inútils. Ens coneixem ja fa una pila d'anys y sa-

bém perfectament ahont ens apreta la sabata. Ni jo puch enganyarvos... ni vosaltres us deixariau enganyar. Aquí no 's tracta d'altra cosa que de fervos surtir regidors. En Cánovas diu que no 'n seréu, nosaltres dihém que sí y per demostrar que sabem lo que 'ns dihém estém disposats a llenyar tota la nostra... es dir, tota la vostra fortuna, y a posar en joch tota la nostra influencia.

(Moviment d'aprobació: los nobles celebren mes lo de posar en joch 'l influencia que lo de llenyar la fortuna.)

Don Francisco va seguint:

—La nostra bandera ja la coneixéu... encare que no la tinguem llesta: som los representants de la moralitat, de la serietat política, de la honradés administrativa. Som los puritanos d'Espanya. ¿Estéu disposats a lluytar, costi lo que costi?

Una veu:—¿Qué vol dir que costará molt?

—Quan se tracta de la dignitat d'un partit, no 's repara en sacrificis. Responguéu ¿voléu anar a la lluyta, passi lo que passi?

—¿Sí!

—¿Voléu resoltament ser regidors?

—¡¡¡Sí!!!

—Donchs, amunt, puritanos; amunt y que Sant Dimas ens dongui la victoria...

¡Suona la trompa intrépida!

Los nobles se dispersan, los combatents prenen posicions y comensa la batalla electoral.

En Silvela desde la seva tenda dirigeix las operaciones.

—Molt cuydado ab lo colegi d'allà...

—Que 's vigili atentament lo colegi d'aquí.

—¡Atenció en aquest district!

—¡No adormirse en aquella secció!

De tant en tant arriban emissaris.

—¿Cóm va la lluyta?

—Per ara pinta bé, don Francisco. Ens costa alguns ferits... y bastant quartos; pero tenim casi assegurat lo triunfo de tres marquesos, dos condes y dos barons.

—¡Bravo!—exclama 'l general dels puritanos, fregantse las mans:—la victoria será nostra...

¡Suona la trompa intrépida!

Entre tant la batalla continúa.

L'exércit enemich, capitanejat per don Paco, 'l d'Antequera, prepara emboscadas, volca urnas, assalta colegis, inunda 'l camp de papeleras ministerials; pero 'ls puritanos vigilan, corran, pagan, votan, tornan a pagar y tornan a votar si no 'ls ho impedeixen.

Los cornetas d'ordres pujau a casa de 'n Silvela, cada cinch minuts.

—Ja 'ns acostém al final, don Francisco.

—¿Quin aspecte presenta aixó?

—Inmillorable: los nostres set nobles triunfan.

—¿N'esten segurs?

—Seguríssims: los presidents de las mesas s'han encarregat de tot.

—¡Cuydado ab 'l escrutini! Devegadas, quan 'l arrós está al punt, en lo moment de tréurel del foch s'agafa.

—No tingui por.

—Ansia y lo dicho: recordeuvos de que som puritanos...

¡Suona la trompa intrépida!

¡Bona nit viola!

No se sab cómo ha sigut, pero después de fet 'l escrutini ha resultat que dels nobles puritanos no més se'n salvan tres.

—¿Y 'ls altres?—pregunta en Silvela, rosegantse 'ls panys.

—Los altres s'han ofegat... en un mar de candidaturas enemigas... Ens han fet la patota d'un modo desenfrenat...

—¡Ah, sí? Donchs ara sabrá don Antón qui es en Silvela; ara veurá si 'ls puritanos tenen agallas per defensarse y per cantar alló:

¡Suona la trompa intrépida!

Don Francisco trassa 'l plan de campanya; campanya venjadora, de destrucció impla cable, sense quartel. Foch a las Cortes, foch en la premsa, foch... en las cuynas de tots los puritanos que encare poden cuynar.

—¡Que no hi haja compassió!—cria en Silvela:—que del edifici ministerial no quedi pedra sobre pedra; qu'en Cánovas se recordi eternament de...

Entra repentinament un enviat del govern:

—Don Francisco: diu don Antón que nos'alarmi, que 'l dia de la pro-

clamació de regidors, farà que surtin triunfants los nobles que voste capitanaja.

—¿Sí? Donchs... Girantse a un dels seus tinentes: —Prudencia y silenci: res de sonar la trompa intrépida. Ya podéu llenyarla.

Lo qual que aquí no hi ha avuy més trompa que 'l país, qu'encare fa cas d'aquesta familia.

FANTÀSTICH.

L' ELEGIT

—¡Abrássam, abrássam, corra!...

—¿Per qué? ¿que 't passa? ¿qué hi ha?

—¿A qué vé aquesta alegría que retrata 'l teu semblant?

—¿Qué has fet? ¿Qué has tret la primera?

—No ho endevinarás may.

—¿Potser se 't ha mort la sogra?

—¡Mes amunt! Ja pots pujar.

—¿Has descubert una mina d'or, de plata ó de diamants?

—¡Pásmat!... ¡admirat!... Acabo de ser nomenat concejal.

—¿De debó?—Aquí tens la llista dels que han sigut proclamats.

¡Mira 'l meu nom com destaca entre 'l pilot de barbians que s'han endut la victoria en la lluyta electoral!

¡Ves si hi ha motiu de sobra per cantá, y saltá, y ballá y tirá 'l barret enlayre y fer deu mil disbarats!

¡Hi lograt lo que volia, hi pogut ser concejal!

—¿Tan atractiu es lo cárrech?

—¡Que si ho es!... Ja pots buscar, ja pots regirar la terra de ponent fins a llevant;

imaginat lo qué vulguis, inventat lo milló estat, vés a interrogá 'ls canonjes y 'ls cuyners de casas grans... No hi ha res tan agradable, tan apetitós, tan gras, com desempeñar la plassa, ¡la plassa de concejal!

—Y ¿qué has fet per conseguirho?

—Trenta mil barbaritats. M'hi ficat en tres cassinos, hi procurat conquistar 'l amistad dels peixos grossos, hi pregat, hi supplicat, hi promés la mar d'empleos, hi donat no sé quants rals pels gastos de la comedia, y gracias a aixó hi lograt lo que tant jo ambicionava: ¡arribá a ser concejal!

—Deurás tenir molta feyna d'aquí endavant.

—¡Pots contar! Hauré d'estar tot lo dia ficat a ca la ciutat; ara mira aquest dictamen; ara entente ab los companys, ara escolta a un contractista, ara reb un empedrat, ara ves a una subasta, ara assisteix a un dinar... ¡Dona molta, molta feyna lo cárrech de concejal!

—Y la teva botigueta ara ¿qui la cuydará?

—¡Que la cuydi 'l sursum-corda!...

A mi si que m'es igual...

—¿Cóm vol. que jo m'entregui en tonterias semblants, ocupat en los assumos de la casa comunal? Tinch d'abandonar la casa tinch de llaurá un altre camp, tinch no més de concretarme a exercir de concejal...

—¿Cóm ho farás, donchs, per viure,

si a tú lo que 't dona pa

es no més la teva industria

y 'l teu treball personal?

Encufurnat tot lo dia

a dins de la casa gran,

¿de qué farás bullir 'l olla?

¿qui 't posará a taula 'l plat?

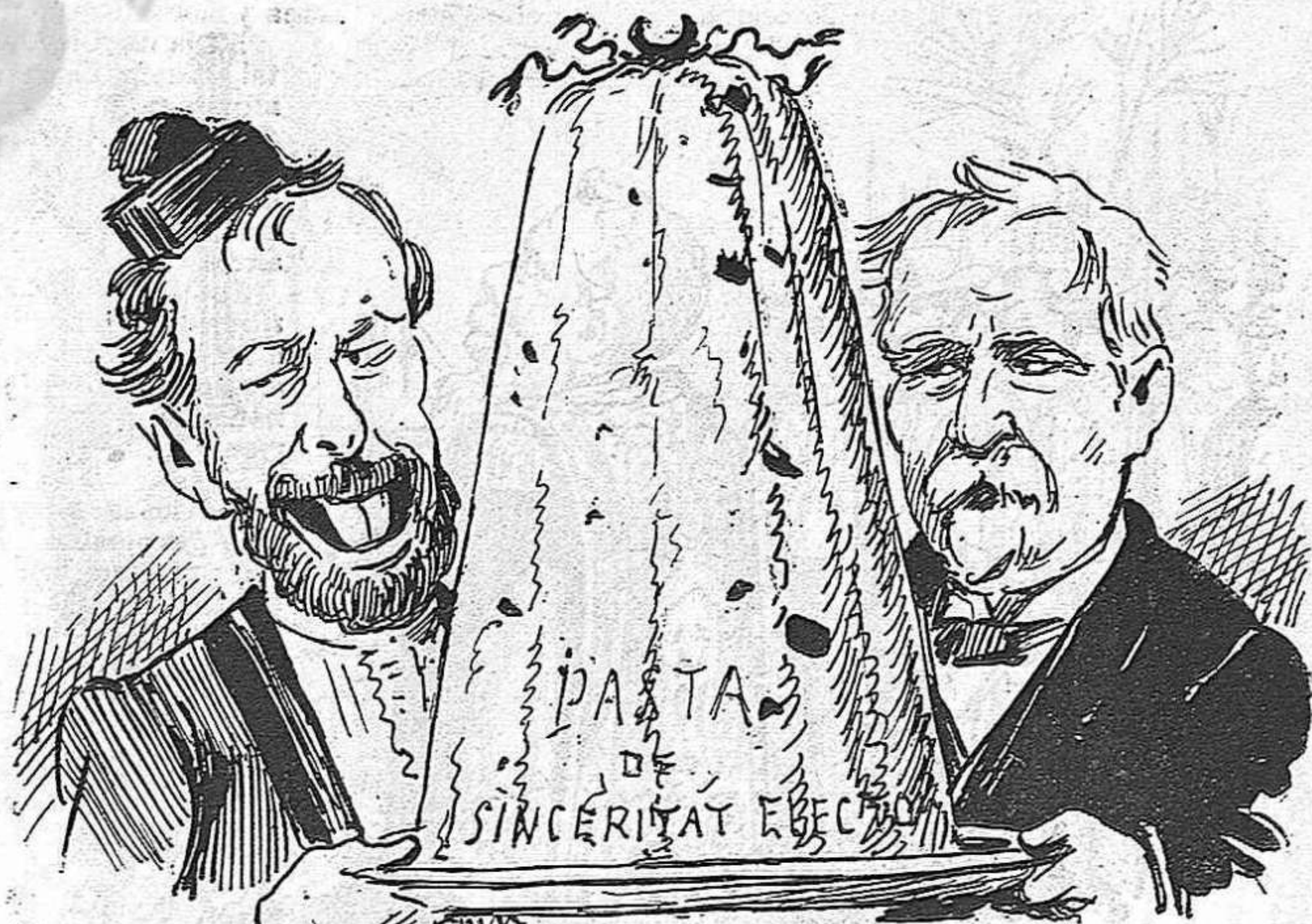
—¡Desventurat papanatas?

¿per xó passas mals-de-cap?

¿No sents, no sabs, no t'explico que m'han nomenat concejal?

C. Gumá.

MADRID—LO PASTEL ELECTORAL

Si 's pogués analizar ¡Ave Maria! Ab tot y ser tan vistós

¡quin conjunt mes asquerós de porqueria!

IMADORS electorals per dotzenas van veures a Madrid que anavan mal girbats y ab espardeyas y votavan en nom de generals, de marquesos y de distingits autors dramàtics.

Una cosa per l' istil va succehir temps atrás a Barcelona. Un perulari votava ab lo nom de un acaudalat capitalista.

—¿Es vosté D. Fulano de Tal?—
va preguntarli 'l president de la

mesa.
—Si senyor. ¿Y per qué m' ho pregunta? ¿Perque vaig tan atropellat?

—En efecte.
—Oh, no extranyi: es que hi vingut molt a menos.

Es inútil dir que aquestas bromas continuarán, fins que 'l partit republicà se prengui pel seu compte la moralisació del sufragi. Que ja ho hauria de haver fet.

Costi lo que costi.
Y caigui qui caigui.

A Fransa 'l clero ha dedicat suntuosas festas en honor de Joana D'Arc, llibertadora del país.
Y pensar que 'l clero del seu temps va cremarla de viu en viu!
Pero ells no s' apuran per tan poca cosa. 'L rustit fiambre es un plat exquisit que també fa bon ventre.

Després de la serenata del dilluns, un orador, entusiàsmat pels acorts del rigodón *Los nets dels almogàvers*, va dir desde 'l balcó de la fonda, que 'l olor de la pólvora qu' encare estava sentint, li feya entreveure una cosa que ha de aplastar a lo que pesa sobre la nació espanyola com una llosa de plom cunbrintla de ignominia.

Aixís es com s' ha de fer la revolució; cantant uns rigodons y cremant una mica de pólvora.
Lo sant y senya de aquests trebejandos revolucionaris, será sempre 'l mateix: «Música y piulals!»

No podém los republicans ser mes desgraciats.
Entre 'ls que s' encasillan per atrapar un' acta, y 'ls que secundan els interessos monàrquichs, desviant al partit republicà de una acció política activa y constant; entre 'ls que freqüentan els centres oficials pera ser elegits y 'ls que hi van a demanar permís per celebrar una serenata revolucionaria, diguin ab la mà al cor: ¿quins dels dos els fan mes fàstich?

Alguns assalariats votavan pels collegis de Madrid ab lo nom de capellans, y per donar mes verossimilitut a la comedia, fins van ferse fer la corona.

En lo successiu quan s' alabin de aquesta hassanya, podrán dir:
—A nosaltres ningú ens empeta la basa, perque tenim el cap pelat de anar pels colegis.

Segons telegramas de Cuba s' ha efectuat en aquellas costas un nou desembarch d' armas.

Per contrastá 'ls seus efectes es un dels medis mes bons, que 'l govern prepari prompte un desembarch de milions.

Deya en Vallés y Ribot en lo seu discurs del dissapte:

«¿Qué maravilla, que habiendo entre estas bases una que cierra herméticamente a todas las concupiscencias los lupanares de la monarquía, haya algunos que se sientan contrariados?»

Ningú ha olvidat que 'n Vallés tenia fa poch temps tantas ganas de visitar lo *lupanar* de las Corts, que va adquirir la friolera de quatre entradas, presentantse candidat per quatre diferents districtes.

Diálech cassat al vol, al surtir del meeting:

—Me trencó 'l cap y no sé atinar perque en Pallarés li ha dit *divino*.

—Donchs jo si que m' ho penso.

—A veure, explicat.

—Tot lo *divino* es *sagrat* ¿no es veritat? Donchs sens dupte en Pallarés s' haurá recordat de alló del oratori.

—¡Poter sí!

En Jaumet, després de las sevas excursions per Marruecos aseguran que prepara un nou viatge de recreo a través d' Espanya.

Y com siga que 'l govern no pensa molestarlo lo mes minim, ja hi ha qui suposant que vé a veure la xicota, pregunta:

—¿Quién es ella?

¡Espanyols, visquém alerta.

Y no perdém de vista que hi ha arbres que no admeten certs empelts.

Quan se tracta d' empeltarlos: s' assecan y 's moren. Vigilancia, y quan sigui l' ocasió del arbre mort ne farém llenya.

Ja n' hi ha prou de desventuras jarri, atrás las criaturas!...

UNA SOLUCIO

—Vaja, D. Arseni, animis y vegi si ho acaba com lo de Melilla, per medi del *sursum corda*.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans T. Lara, Carboné, G. del Sabaté, A. Soler y Ribas, Cop de puny, Pep del Clot, Jaume Fluvá, F. Ll. C., I. Esp. sa de Reus, J. Hernandez Llorens, A. Sabaté del Vendrell, Fel pe., M. Carrancá, F. Ferrer, E. P. M., Naninoni, Joanet de la Figa, A. Font, M. Via, Avium Risus, y M. Poch y Agramunt, H. Vila M., Un Catalanista, P. Rigau, Met Sala, F. O. J., Un Llagostí y C., Pep del Clot, Un Crach, Filiberto Polviány, Jumerá, Sicuterat, Un Aix-labrat y P. Miranius.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Joanet Coral, J. Siaramsa, Un Pegoi, Galán per tot, J. Torrens, Joanet Rocavert, E. Nomigra, Cimet Barceia y Cargol, Pere Carreras, León de Glizzana, Juan de la C. Ribera, E. Amat, P. Casas, J. Sneroll, J. Gorina y Roca, J. Selva, Germá de Maceo, E. Ferrer, Un Llagostí y C., Gonnella Petit, A. Suñer Cupons, Rebull y J. B. O., Barliquí Barloquí, F. Rovell Clá d' Ou, P. Sallé, B. y Chimu, Marimón Palasao, Pelotari, Pere Prats y Vila, S. Grau de la Canonja, A. F. y F., Antonet del Vendrell, Ramonet R., Un C. de Ponts, Patxim, J. Mirannau y Un Bellugadis.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. L. (Calonge). Es difícil que poguém parlarne: avuy ells manan y temen bromas molt pesadas.—Pelotari: Lo que 'ns envia no es original ni nou.—R. Llei: Prefeririam un assumpto satírich ó festiu, ja que lo que 'ns envia deixa bastant que desijar.—Noy de la Pup: Va bastant bé.—F. G. (Bellcaire): La noticia no interessaria als lectors.—Ll. Salvador: Está bé: ho publicarém.—E. Amatller: L' article está ben escrit; pero ab aquell periódic hi tenim comptes de mes entitat y no podem parlar de cosas que comparadas ab las altres no valen la pena.—R. Novell: No vá prou bé.—Cantor de Catalunya: Los cantars y la composició son fluixos y no 'ns fan passa.—Aguleta: Las dos primeras van bé.—Antonet del Corral: Es regular.—F. Llenas: Está bé: mil gracias.—J. Sallentag: Procurarém recordarnos de la seva advertencia.—J. Sneroll: Té rahó: sigueren petits descuits de caixa. Las zaradas encare que ben combinadas, no están verificadas degudament.—Pagés Llobregat: Hem de renunciar a donar mes variants, perque cada terra té la seva y si haguessim de donarlas totas no acabariam may.—P. R. (a) Fullerola (Manresa). Mes val que s' dediquin a una industria licita que a la explotació de las ánimas.—J. Negre y Farigola: La publicarém.—Un Republicano (Badalona). En qüestions locals que poden donar lloch a polémicas ens abstenim de ficans 'hi.—J. V. (Cornellá).—Idem.—Angel Fí: No pot anar; está molt mal escrit.—Simó y Duch: La poesia está bé: son únich defecte es ser una mica massa llarga.—J. Pagés Cubinyá: Lo quento es molt vell y gastat.—J. C. Taberné: Es fluixet.—A. del Corral: L' assumpto de la poesia no té prou interés.—Alfredo: La seva composició es molt incorrecta.—P. P. y R. (Hospitallet). L' assumpto es molt delicat y donaria lloch a una querella criminal.—Dolors de Ventre: No recordém la composició a que s' refereix: mirarem las carteras. De lo que 'ns envia s' aprofitará alguna coseta.—P. X.: Prefeririam que 'ns hagués donat la noticia seca ab noms y apellidos: tal com vé no pot publicarse perque 'ls lectors se quedarian a tres quarts de quinze.—Teleforo Pegadella: Va bé.—J. M. Ribas: Per ocuparnos del assumpto ja ha passat l' oportunitat.—Sanç de Cargol: Lo que 'ns envia es fluixet é incorrecte.—Rossendo Pons: Va molt bé: gracias.—A. A. y M.: No 'ns fa 'l pes.—R. Alonso: Ho publicarém.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centró, 20

A. López Robert, Impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

